

Κυριακή 31η Ἰουλίου 2022

Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου.

(Μτθ. 9, 27 – 35).

«...ναί, Κύριε» (Μτθ. 9, 28).

Γιά ἄλλη μία φορά καί πάλι σήμερα ξεχύνεται σάν ὀρμητικό ποτάμι τό ἔλεος καί ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τά πονεμένα πλάσματά Του. Καθὼς περιδιαβαίνει τά μονοπάτια τοῦ ἀνθρώπινου δράματος, καλεῖται σήμερα νά δώσει τό φῶς σέ δύο τυφλούς καί νά ἐλευθερώσει ἀπό τό δαιμόνιο κάποιον κωφό, χαρίζοντάς του ταυτόχρονα καί τήν πολύτιμη ἀκοή. Ὁ Κύριος κάνει τά δύο θαύματα ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη. Ἡ δύναμη καί ἡ σοφία Του διαχειρίζονται κάθε ἄσχημη κατάσταση, ἀκόμη καί ἂν οἱ φαρισαῖοι τῆς κάθε ἐποχῆς τόν κατηγοροῦν ὡς ἀρχηγό τῶν δαιμόνων.

Ὁ Χριστός δέν ἐμποδίζεται ἀπό τή μικροπρέπεια καί τή στενοκεφαλιά τῶν ὑποκριτῶν, γιά νά σκορπίσει τό ἔλεος στά κεφάλια τῶν πιστῶν καί δικαίων παιδιῶν Του. Τό μόνο πού περιμένει ἀπό κάθε πονεμένο πού Τόν πλησιάζει εἶναι τό μεγάλο «ναί». Σήμερα ρωτάει τούς δύο τυφλούς: «πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;», δηλαδή: «πιστεύετε ὅτι ἔχω τή δύναμη καί τή διάθεση νά σᾶς χαρίσω τό φῶς καί νά σᾶς ἀπαλλάξω ἀπό τήν τύφλωση;». Ἐκεῖνοι ἀπαντοῦν σ' αὐτό τό ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ: «ναί, Κύριε».

Σέ κάθε ἀνθρώπινη περιπέτεια καί δοκιμασία παραμονεύει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γιά νά παρέμβει διακριτικά καί ἀποδοτικά. Καμία δύναμη καί κανένα ἐμπόδιο δέν μπορεί νά ἀνακόψει τήν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ μόνη προϋπόθεση πού τίθεται γιά τή θεϊκή παρέμβαση εἶναι ἡ ἀνθρώπινη συγκατάθεση. Εἶναι τό «ναί» τοῦ ἀνθρώπου στό «θέλω» τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός θέλει, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος ἐγκρίνει. Ὁ Θεός χαρί-

ζει, αλλά ο άνθρωπος αποφασίζει εάν θα δεχθεί τό χάρισμα. Αυτό τό «ναί» τῶν δύο τυφλῶν σηματοδοτεῖ τή στάση τῶν πιστῶν ἀπέναντι στόν Κύριο κατά τήν καθημερινότητά μας. Εἶναι ἓνα «ναί» πού καλούμαστε νά τό λέμε πολλές φορές, καθώς πολλά εἶναι τά προβλήματα καί τά θέματα πού μᾶς ταλαιπωροῦν.

Θά μπορούσε ὁ Παντοδύναμος Χριστός νά ἐνεργεῖ χωρίς τό ἀνθρώπινο «ναί». Ἡ ἀρχοντιά Του καί τό ἐλεύθερο φρόνημα, ὅμως, μέ τό ὁποῖο μᾶς προίκισε, δέν Τοῦ ἐπιτρέπουν νά κάνει κάτι τέτοιο. Θέλει νά δώσει, ἀλλά δίνει, μόνον ὅταν τό θέλουμε κι ἐμεῖς. Γιά νά ποῦμε στόν Χριστό αὐτό τό μεγάλο «ναί», χρειάζεται πρῶτον, νά διψάει ἡ ψυχή μας γιά τό πρόσωπό Του. Ἡ παρουσία Του νά εἶναι ἡ μοναδική καί ὑπέρτατη ἐπιθυμία τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἀπουσία Του νά εἶναι τό ἀφόρητο μαρτύριο, ἀπό τό ὁποῖο θά σπεύδουμε νά ἀποδράσουμε. Ἡ δίψα γιά τόν Χριστό εἶναι ἀσίγαστη καί ἀκόρεστη γιά τόν ἀληθινά πιστό.

Ἐάν αισθανόμαστε αὐτή τήν ἀκατάβλητη δίψα μέσα μας γιά τόν ἐράσμιο τῆς ζωῆς μας Ἰησοῦ, τότε Τοῦ ἀφήνουμε τό περιθώριο νά δουλέψει γιά μᾶς. Νά ἐνεργήσει τό πιό ὠφέλιμο καί χρήσιμο γιά κάθε περίσταση πού ἀντιμετωπίζουμε.

Δεύτερον, γιά νά ποῦμε αὐτό τό σημαντικότερο «ναί» στόν Χριστό, εἶναι ἀπαραίτητο νά ἔχουμε ἀληθινή ταπείνωση. Ἡ ταπείνωση αὐτή ξεκινάει ἀπό τήν ἐργασία τῆς αὐτογνωσίας. Ὄταν μελετήσουμε μέ εἰλικρίνεια τόν ἑαυτό μας, τότε θά διαπιστώσουμε τά ἀμέτρητα λάθη, τά ἐλαττώματα, τά πάθη, τίς πτώσεις, τήν ἄγνοια καί τή μικρότητα μας. Ὄταν μελετήσουμε μέ εἰλικρίνεια τόν ἑαυτό μας, τότε θά παραδεχτοῦμε ὅτι μόνον ἐμεῖς εἴμαστε ἀποκλειστικά ὑπεύθυνοι γιά κάθε κακό πού μᾶς συμβαίνει. Ἐμεῖς ἀφήσαμε ἀνεκμετάλλευτα τά χαρίσματα μέ τά ὁποῖα ἐφοδιαστήκαμε καί, ἀντί νά τά δουλέψουμε γιά τό καλό μας, τά χρησιμοποιοῦμε γιά τήν καταστροφή μας. Ἐμεῖς ξεκινήσαμε μία πο-

ρεία μακριά από τόν Θεό, γι' αυτό κάνουμε τό ένα λάθος μετά τό άλλο και, αντί νά βελτιώσουμε τή ζωή μας, τήν κάνουμε ὅλο και πιά απάνθρωπη. Ὅταν φτάσουμε στήν ἔσχατη ταπείνωση και στήν παραδοχή τῆς κατάντιας μας, τότε τουλάχιστον ἄς φωνάξουμε τό μεγάλο «ναί» στήν παντοδυναμία και στή φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ, γιά νά Τοῦ δώσουμε τήν ἄδεια νά ἔλθει και νά μᾶς λυτρώσει ἀπό κάθε πτώση και ἀπώλεια.

Τρίτον, γιά νά φωνάξουμε στόν Χριστό τό σωτήριο «ναί» εἶναι ἀπαραίτητο νά προσθέσουμε και τό «Κύριε», ὅπως ἔκαναν οἱ δύο τυφλοί τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός Κύριος, ὁ παντοδύναμος Θεός. Ἡ ἀναγνώριση τῆς κυριότητάς Του δέν εἶναι τιμητική γιά Ἐκεῖνον, διότι Ἐκεῖνος δέν τό ἔχει ἀνάγκη. Εἶναι τιμητική γιά ἐμᾶς, πού ὑποκλινόμαστε μπροστά στήν παντοδυναμία Του και στό ἀπροσμέτρητο μεγαλεῖο Του. Τό «Κύριε» εἶναι μία κραυγή δοξολογίας και εὐχαριστίας,

πού φανερώνει εὐγνωμοσύνη καί ἀναγνώριση τῆς θέσης τοῦ καθενός. Ὄταν ἀναγνωρίζουμε τόν Ἰησοῦ ὡς Κύριό μας, τότε θέλουμε καί νά μετανοήσουμε γιά τά λάθη μας, νά ὑποταχτοῦμε στήν παρουσία Του, νά ἀφεθοῦμε στή φροντίδα Του, νά μιμηθοῦμε τήν πρακτική Του, νά συμπορευτοῦμε στή δόξα Του.

«Ναί, Κύριε» φώναξαν οἱ δύο τυφλοί σήμερα καί βρῆκαν τό φῶς τους. «Ναί, Κύριε» ἄς φωνάζουμε κι ἐμεῖς κάθε ἡμέρα καί κάθε ὥρα πρὸς τόν Λυτρωτή μας. Νά εἴμαστε ἔτοιμοι συνεχῶς γιά τήν παραχώρηση αὐτή πρὸς τόν Θεό. Αὐτό τό «ναί, Κύριε» θά φέρει τήν ὑπέριστατη τιμή στήν ὑπαρξή μας. Μία τιμή πού ξεκινάει ἀπό τόν νῦν αἰῶνα καί συνεχίζεται στόν ἐπόμενο. Ἀμήν.